

Unutuş*Ahmet Muhip Dıranas'a*

Kaybettim yüreğimi olanlarla,
Amansız haykırışlarla kol kola.
Zamanki akarken hep heyhatlarla,
Yüzüme vurur serin imbatlarla.

Ya siz ey secdeli kırmızı güller,
Dallarda zamansız öten bülbüller,
Ne dilersiniz yorgun yüreğimden?
Kırlarda bensiz filizli sümbüller.

Ey unutuş, kat benliğine beni!
Çıkmaz anlarda gizli evrenimi.
Sular, seller altında kalmış dünyam,
Ey unutuş, çıkar gamlardan beni!

**Özlemin kalbimi
kuşattığında**

Ey yıllardır gönlüme taht kuran Anka,
Ey kanadı kalbime değen kanarya!
Bitecek bir gün o derin özlemin,
Yüreğim beni haklı çıkardığında.

Bir sarı yapraksın yolumda gördüğüm,
Dalların her an boğazımda kördüğüm.
Hasretin akıp dilimden taşıdığına,
Gövdemi saran köklerindir ördüğüm.

Kaçtı leylekler artlarına bakmadan,
Taştı denizler, taştı dünya durmadan.
Ayırmaya çalıştı seni ruhumdan,
Özlemin kalbimi her kuşattığında.

Nasıl bu kadarsın

Nasıl bu kadar fazlasın sen bende?
Bakışlarımı kaçırmamın bir faydası yok.
Hangi dağdasın şimdi, hangi mısra var içinde?
Kalemimi yormamın bir faydası yok.

Nasıl bu kadar fazlasın sen bende?
Gözlerim ellerini arayıp duruyor.
Hangi kuşun kanadındasın şimdi?
Kaç tüy yük var yüreğinde?
Bir mehtaba uzanırken hayat,
Nasıl bu kadar fazlasın sen bende?
Kalbimden sebiller saçılıyor.

Bakıyorum bir ben var benden içerde,
Sense bende ki benin derinliklerinde.
Kanımdan kelebekler uçuyor dört bir yana.
Sahi nasıl bu kadar fazlasın sen bende?
Yüreğim bir an olsun sensiz durmuyor.

Durmasın yaşım benim

Dudaklarından içsem yeridir bu aşkıma,
Kel?mından öteye bir yolum yoktur benim.
Derimi sıyrıp söküp atsam naaşımı,
Gömüldükçe filizlenen bir aşkıma var benim.

Ey felek, görsün bir gün o çarkın keskin çomak,
Sen dur, kimin haddinedir beni dilsiz koymak!
Sözüm uçar, kalbimdir işleyen oymak oymak,
Yüreğim aka dursun durmasın yaşım benim.

Ölüm şiiri

Ölümler gördüm kapı aralarında,
Sanki bir gökaltı seli çağlıyordu.
Kulak verip eşliğine vardığımda,
Yoktur bunu tatmayacak diyordu.

Bir bakış, duruş, yok oluş zamanda,
Çaresizdi her şey kaderin ağlarında.
Vakit çoktan fezaya vardığında,
Yaşamak, aslında bir kuşun kanadında.

Hayat, özünde bir kum tanesi,
Sahranın nerededir en büyük nişanesi?
Ufukta ince, uzun, beyaz bir çizgi,
Ölüm, ölüm! Yaşamanın gerçək sesi...

İlhami KOÇ